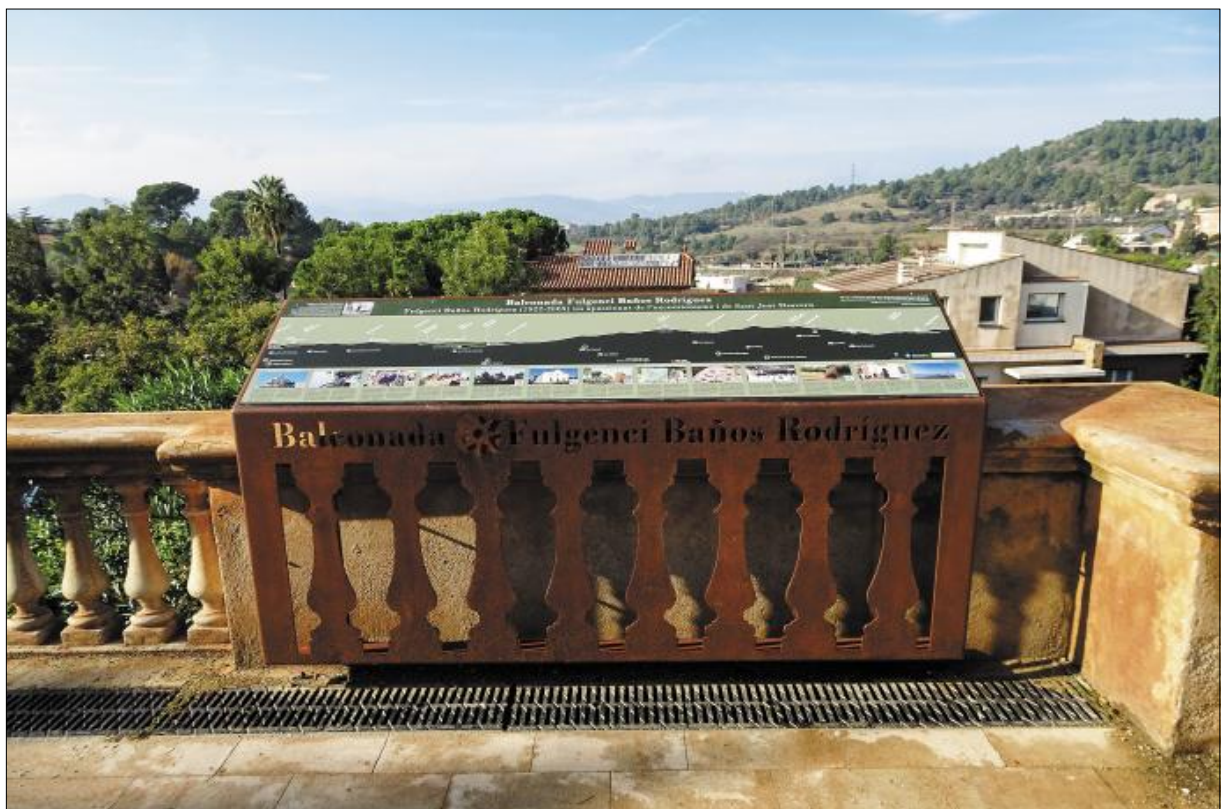

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 353
Març/Abril

2021

Balconada Fulgenci Baños Rodríguez a Can Ginestar. Foto de Ramon Prat.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Com a conseqüència dels successius canvis en les mesures sanitàries que s'han hagut de prendre en els darrers mesos per combatre la pandèmia de la Covid-19, la nostra Secció ha hagut d'anar adaptant les seves activitats cancel·lant-ne algunes i reprogramant-ne d'altres.

Tenint en compte que les circumstàncies segueixen variant d'una setmana a l'altra, hem optat per no detallar el calendari que habitualment posem en aquesta pàgina del butlletí i us adreçem al nostre web —que sempre actualitzem— i als correus que enviem als nostres socis quan hi ha canvis sobre les activitats programades.

Normativa per als articles del butlletí de la SEAS.

- Els articles tindran un màxim de 5 pàgines del butlletí amb les fotografies incloses.

Això vol dir que el text ha de tenir unes 2.350 paraules com a màxim o 11.800 caràcters sense comptar els espais. Cada fotografia ocupa unes 110 paraules (500 caràcters), que s'hauran de descomptar del màxim. Així és que un article de 5 pàgines i 1 fotografia tindrà 2.240 paraules (11.300 caràcters) i un de 5 pàgines i 5 fotografies tindrà 1.800 paraules (9.300 caràcters) com a màxim.

- Els articles s'han de lliurar en format word.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

45 ANYS DE CONFERÈNCIES I CONFERENCIANTS

Jordi Gironès Vilardebò

A vegades cal fer una ullada al passat per poder veure i analitzar la dimensió d'una feina feta quan aquesta ja comença a representar un notable bagatge. M'estic referint a les conferències que s'han fet des d'aquell llunyà 1975 fins a finals de 2020. Durant 45 anys han estat —i esperem que ho segueixin essent— una molt important contribució a la vida cultural de la SEAS, formant part de 37 cicles temàtics diferents. Això ha comportat la participació d'una munió de conferenciants a través d'una gran diversitat de temes.

Després de fer una acurada revisió de totes elles, passo a desgranar unes dades que per a la SEAS tenen importància per a la seva pròpia història i per la contribució cultural que han representat a nivell de Sant Just i, òbviament, per als seus socis i simpatitzants.

Dins el període esmentat s'han fet un total de 348 conferències amb la participació de 226 conferenciants diferents, d'entre els quals cal destacar els que més ho han fet en diferents cicles: Josep Nuet (cartògraf i editor) en 15 cicles, Joan Ferran Cabestany (historiador i membre de l'Institut d'Estudis Catalans) en 12, Josep Maria Panareda (catedràtic de geografia física de la UB) en 8, Miquel Vilaplana (geòleg) en 6 i Narcís Prat (catedràtic d'ecologia de la UB) en 4. També cal esmentar que 15 socis de la Secció hi han participat en algun dels cicles, havent-ho fet en 3 ocasions Daniel Cardona, Lluís Solé i Jordi Gironès, en 2 Fulgenci Baños,

Maria Rieradevall, Francesc Riera, Ramon Segret i David Guasch i en 1, Isidor Cònsul, Francesc Fàbregas, Josep Manuel Llabrés, Juli Ochoa i Romi Porredon (els esmentats Josep Nuet i Narcís Prat també ho han fet en qualitat de socis).

Els primers 25 anys dels cicles temàtics ja han estat recollits detalladament en el llibre Conferències i excursions 1975-2000, que vam publicar l'any 2000, i tal com es diu ara, «com no pot ser d'altra manera», ens proposem publicar la seva continuació d'aquí cinc anys durant el període 2000 a 2025. Mentrestant, aquí teniu aquest petit recull de dades.

Josep Nuet, Joan Ferran Cabestany, Josep Maria Panareda i Narcís Prat.

INAUGURACIÓ A CAN GINESTAR DE LA «BALCONADA FULGENCI BAÑOS»

Ramon Prat Bofill

Un moment de l'acte inaugural amb el parlament de Romi Porredon, presidenta de la SEAS. Totes les fotos són de Leonci Canals.

Poques coses honoren tant una institució com el fet de recordar i d'homenatjar aquelles persones que han sobresortit per les seves accions i aportacions a la societat. És el que el 19 de desembre passat van fer la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc (SEAS) i l'Ajuntament de Sant Just Desvern en la figura i personalitat de Fulgenci Baños, aquell insigne santjustenc que cinquanta-sis anys enrere va donar nova vida a la SEAS i va posar les bases per mantenir viva i plena d'activitat aquesta entitat excursionista nascuda l'any 1934.

La SEAS i l'Ajuntament van voler que aquest fos un homenatge fix, un record per sempre, i ho van fer materialitzant-lo en la «Balconada Fulgenci Baños Rodríguez», dissenyada en un plafó de planxa, en què es reproduïx aquest nom i un perfil de les serres del Garraf, l'Ordal i Collserola, que delimiten l'horitzó geogràfic dels santjustencs i d'aquest perso-

natge que tant va estimar el seu poble, la muntanya i el país. Així ho va expressar la presidenta de la SEAS, Romi Porredon, en la seva intervenció inaugural d'aquest lloc permanent instal·lat a l'esplanada de Can Ginestar.

Les paraules d'homenatge i d'agraïment de la presidenta van tenir continuació en l'allocució d'elogi que el secretari de la SEAS, Jordi Gironès, va fer de Fulgenci Baños, a qui va definir amb tres adjectius: entusiasta, entranyable i enigmàtic. Gironès va parlar amb l'autoritat de qui coneixia ben de prop l'obra restauradora de Baños, perquè va ser un dels joves que l'any 1964 va formar part del grup de nois guiats per l'ara homenatjat en la recuperació i nou impuls de la SEAS. Va parlar d'un Baños «entusiasta», perquè va ser capaç d'engrescar una colla de nois —molts dels quals presents en la inauguració— a revifar una antiga secció gairebé desapareguda fundada trenta anys

Un altre moment de l'acte inaugural amb el parlament de Jordi Gironès.

abans per Pere Pruna. Va lloar un Baños «entranyable» per ser un home proper i per haver sabut ensenyar a aquells joves a ser autènticament autònoms, a sentir-se adults, responsables i capaços d'organitzar-se tant en les activitats de muntanya com en les d'organització de la Secció, i va expressar el deute que tots ells li tenen, perquè aquest mestratge els ha durat sempre i els ha ajudat a ser qui són avui. Per acabar, va referir-se al Baños «enigmàtic», a la faceta més política i desconeguda d'aquest personatge que en aquells anys d'opressió va lluitar

clandestinament per un món més just i lliure. L'exposició que es va presentar en l'acte inaugural de la Balconada i que romandrà a l'Ateneu mostra la trajectòria de compromís de Fulgenci Baños i descobreix precisament el vessant més polític d'aquest gran santjustenc.

La inauguració de la Balconada es va cloure amb unes paraules de l'alcalde, Joan Basagañas, que va ressaltar les tres facetes de la figura de Baños: la del lluitador per uns ideals de llibertat, la de la persona enamorada de la natura i la del servidor de la comunitat treballant a l'Ajuntament.

Una estona abans, unes paraules de Jordi Gironès ho havien compendiat: «Quan el 2005 Fulgenci Baños va morir, allà, a l'enterrament, vam veure que perdíem una gran persona i érem molt conscients d'això».

La SEAS i el poble de Sant Just Desvern van complir amb el seu deure: honrar un prohom de casa i deixar-ne memòria perenne, perquè sigui exemple de vida per tots els que ara hi som i per als que vindran.

Membres de la SEAS al costat de la Balconada Fulgenci Baños.

LA MEVA ASCENSIÓ MÉS PERSEGUIDA. UNA AVENTURA DE MUNTANYA

Felip Linares i Garcia.

Recordo que tenia molt de fred, no me l'havia tret de sobre d'ençà que em vaig estirar al llit amb l'ànim de descansar i agafar el son, tot just després de sopar.

Mentre havia estat actiu fonent neu, preparant el menjar i amb el sopar calent encara havia estat suportable, però des que el sol es va amagar la temperatura havia davallat ràpidament i la sensació era com estar dins una nevera. Havia posat l'alarma a les dues perquè vam plantejar-nos d'arribar al refugi de Goûter abans de les cinc de la tarda. M'havia ficat al llit vestit amb tot el que tenia i a més em vaig embolicar de cap a peus amb dues mantes, però tot i així tenia tremolors.

Dins aquella petita cambra la foscor era total, el silenci opressiu i la gelor t'abraçava. Tot era quietud, cap soroll, tan sols la respiració relaxada del Jordi. Ell hauria

Exterior del nou (del 2011) refugi-bivac Giuseppe Lampugnani, altrament anomenat bivac Eccles, 3.860 m. Totes les fotos són de l'autor excepte les que s'indiqui explícitament.

viscut cent situacions com aquella i per a mi, en canvi, era una experiència única.

Estàvem sols. De fet ho havíem estat tot el dia, des que havíem deixat el refugi Monzino després d'esmorzar. Vam arribar al bivac a quarts de dues remuntant la gelera de Brouillard, la qual, per cert, vaig trobar més caòtica que mai.

Part superior de la gelera i la paret per on creua la via, pilastres de Brouillard i pic Eccles.

Dins aquell espai tan reduït vam estar ben amples, vam agrair no haver de compartir-lo amb més gent. De fet, el dia abans hi van dormir un grup de quatre espanyols. Ens havíem creuat amb dos d'ells quan baixaven i ens havien dit que els seus companys havien fet via cap al Mont Blanc.

Hi havia rastres d'anteriors usuaris del refugi en forma de cartutxos de gas a mig consumir, alguna ampolla buida i restes de menjar ensobrat.

Així em trobava jo tot esperant l'endemà: intentant agafar el son, arraulit sobre el catre, maldant pel fred, amb la ment neguitosa i la sensació d'estar enmig d'una gran aventura.

Era la desena temporada que demanava al Jordi d'anar a fer aquella via al Mont Blanc. De fet tan sols l'haviem arribat a intentar en quatre ocasions ja que en la seva majoria, o bé el mal temps o bé les condicions de la muntanya, ens van obligar a canviar els plans. En dues ocasions havíem acabat allí mateix, als bivacs Eccles. Les altres dues havíem desistit després de deixar el refugi Monzino.

Camí del bivac Eccles, per sobre del coll de Frêne. Vista del pic Innominata i gelera de Brouillard. Foto de Jordi Tosas.

A aquelles alçades ja sabia com de complicat era fer cim pel vessant italià, però aquell cop em semblava que estàvem en millors condicions de fer el salt fins a l'altre costat. Em considerava amb prou experiència i no em neguitejava la por d'un accident ni tampoc trobar mal temps perquè teníem una previsió molt fiable. El meu temor era el cansament, que em manquessin les forces o que m'agafessin rampes a les cames perquè, un cop allà dalt, em trobaria en una situació força compromesa. Preferia no pensar-hi, però no podia deixar de fer-ho.

Malgrat tot, potser era una por exagerada perquè em sentia en bona forma, però la dimensió d'aquella muntanya em feia dubtar si tindria prou nivell per superar l'examen a tot o res d'aquella via que tant se'm resistia.

L'alarma del Jordi va sonar instants abans que la meva, sense pensar-ho dos cops em vaig retirar les mantes de sobre i vaig obrir el llum del frontal. Em vaig estalviar de vestir-me.

Vaig encendre les restes d'un parell d'espelmes que hi havia a la tauleta i vaig començar a escalfar l'aigua que havia deixat preparada al pot el vespre abans. Vam aprofitar els envasos del Bolinos que ens havíem menjat per sopar per prendre el cafè amb llet, en els quals vam sucocar croissants de xocolata i galetes. Vam beure tant com vam poder per escalfar i hidratar el cos. No recordo si ho vam complementar amb alguna cosa més sòlida, suposo que sí, potser algun tros de pa amb embotit. Anàvem fent sense parlar gaire fins que va ser el moment de recollir-ho tot, fer la motxilla i preparar el material per a la marxa. Ens vam posar la jaqueta, l'arnés, el casc amb el frontal, els grampons i els guants. Observava com el Jordi feia llaçades a la corda per guardar-les dins la motxilla, em va donar un cop perquè m'encordés mentre ell feia el mateix i un cop va comprovar que tot estava en condicions va sortir a l'exterior. Jo el vaig seguir. L'últim acte va ser tancar la porta del refugi. Ho vaig fer tot pensant que potser no hi tornaria mai més. Eren les tres toques. «*Alea jacta est*» em vaig dir.

Vaig trigar una estona en habituar-me al llum del frontal i a les ombres de les

muntanyes de l'entorn. L'Agulla Negra quedava per sota, a l'altre costat de la gelera de Frêne, intuïa més que no pas veia la seva forma que la feia més negra si fos possible.. També l'aresta rissada d'agulles que la uneixen al massís, les Dames Angleses, la punta Guillermina i l'Agulla Blanca. A la nostra vertical el pic de la Innominata i el coll de Frêne quedaven potser més a prop a uns tres-cents metres per sota.

La corda estesa ens feia avançar a uns pocs metres l'un de l'altre. Jo el seguia amb el piolet a la mà. L'alè es condensava i m'entelava les ulleres. La nit era fosca, sense lluna, l'ambient fred i nítid. Des d'allí, al fons, es feien notar agrupacions de punts de llum dels pobles de la capçalera de la vall d'Aosta i la zig-zaga de l'autopista.

El Jordi va baixar uns quants metres del nivell del refugi per anar a buscar un millor terreny cap a la canal que duia al coll d'Eccles, el nostre primer punt de pas i on trobaríem la paret de roca, l'inici de les dificultats. La neu dura estava en molt bones condicions i les puntes dels grampons la mossegaven donant seguretat. Els primers metres van ser per terreny fàcil fins a trobar la rimaia, després vam encarar més decididament el pendent amunt. Amb l'activitat vaig anar foragitant el fred i agafant calor. El Jordi caminava amb pas regular i la meva atenció consistia en seguir la seva traça i procurar que la corda no s'arrossegues sobre la neu i em quedés lluny dels grampons. No parlàvem, potser algun «com va tot Felip?» d'ell i un breu «bé» meu.

Amb la llum que feia el frontal no hi veia gaire més enllà d'on ell era. Aquells

Accés al coll d'Eccles per la part superior de la gelera de Brouillard.

prop de dos-cents metres de canal no semblaven acabar mai. Al cap d'un hora i mitja vam assolir el coll i vam fer peu sobre l'aresta que separava els vessants de Brouillard i Frêne. La paret era a tocar i vam guardar els piolets. El Jordi va deixar lliure més corda i es va apressar a escalar la roca amb els grampons. Jo m'estava immòbil assegurant-lo. Vaig veure que aquella primera trobada amb la roca li va ser fàcil, va pujar uns metres i quan va ser a lloc segur em va cridar que pugés. Trobar algun pitó em va donar confiança que anàvem sobre la via. Em va semblar que havia superat el punt de no retorn i el millor que podia fer era gaudir de l'escalada i no pensar-hi.

Aquell primer muret va donar pas a d'altres, drets però amb roca amb prou bona presa per a mans i peus. Fèiem llargs de corda, jo m'estava assegurant-lo mentre ell escalava i un cop ell s'aturava en un lloc segur, jo pujava. Vam arribar a un tram més vertical que s'intuïa bastant més difícil. No semblava que hi haguessin massa bones preses. Encara era molt fosc, escalar a la llum del frontal i amb grampons no ajudava. El Jordi esbu-

fegava i renegava. Des de sota, amb tot el cos en tensió d'observar-lo, veia com sortien espurnes pel fregament del ferro dels seus grampons contra la roca. Més amunt d'on ell era, hi havia una baga que penjava d'un pitó, a la llum del frontal la veia de color clar i semblava molt esfilagarsada. No donava cap confiança, però ell s'hi va agafar i li va aguantar. Quan va vèncer el pas i va ser dalt em va dir que pugés. Vaig pensar que, segurament, salvat aquell pas no trobaríem res més de tanta dificultat. Li vaig demanar que mantingués tibada la corda i vaig agafar-me amb mans i puntes dels grampons al bo i millor que vaig trobar. Mica en mica vaig progressar fins a la seva posició.

El Coll de Peuterey 3.900 m amb les primeres llums del dia.

Seguíem recte amunt, la dificultat va minvar i la roca va anar deixant pas a terrenys on s'alternava amb neu dura. Anava clarejant i per la nostra dreta el cel rogent anunciava la sortida del sol. D'allà on era veia clarament el coll de Peuterey, a 3.900 m, on havia fet un bivac cinc anys abans. Vam creuar l'aresta de dreta a esquerra pel forat que formaven uns grans blocs de roca i vam sortir a les envistes de la gran canal central, potser el punt més perillós de tot el recorregut.

Amb l'arribada de les primeres llums em vaig fer una clara composició d'aquell escenari. El lloc tenia un gran ambient alpí, et feia sentir el buit. Érem a mig recorregut, en una gran paret de gel i roca, sobre un fons de glaceres i arestes d'agulles de granit que convergien a la muntanya, amb la vall Veny encara dins la nit tres mil metres per sota. Les condicions eren immillorables, la neu gelada, ideal per als nostres grampons.

El cel s'intuïa blau sense núvols i no feia gens de vent. No se sentien despreniments de pedres ni de gel. A més, teníem per davant la traça oberta per la parella que havien fet aquell recorregut el dia anterior i la vèiem com creuava la gran conca central de la paret per una cornisa de neu.

Anàvem pel bon camí, però per arribar-hi primer hauríem de seguir un tram de cresta nevada, on destacava el fil d'una aresta de neu d'uns quaranta metres.

No era el primer cop que passàvem per arestes tan esmolades. Aquest cop la traça ja era oberta i semblava molt estable.

Mentre assegurava al Jordi i veia com avançava pas a pas lateralment amb

Tram central de la paret amb la gran canal.

l'ajut dels dos piolets, contemplava la gran paret al seu darrere. Quin espectacle! Quan va ser a l'altre extrem, i va ser el meu torn, vaig intentar reproduir el que l'havia vist fer amb els cinc sentits posats en no trepitjar la corda i mantenir sempre tres punts fermes sobre la neu.

Just abans de creuar la canal central, va desplegar tota la corda i vam anar tan ràpid com vam poder. Aturar-se en aquell indret era força perillós. A l'altre costat, l'itinerari era menys clar i remuntava per terreny mixt amb trams de neu i roca. Avançàvem els dos alhora. El Jordi, de tant en tant, posava un element d'assegurança en alguna fissura a la roca per assegurar la progressió.

Així vam remuntar uns centenars de metres pel costat est de l'aresta de Brouillard, fins que vam superar les últimes roques i vam trobar-nos amb una àmplia rampa de neu bastant dreta que anava a buscar el fil de l'aresta.

Remuntant després de creuar la gran canal. Al fons la gelera de Frêne. Foto de Jordi Tosas.

Portàvem moltes hores, havíem descansat molt poc, sobretot jo, gairebé sempre avançant plegats. Per escalar la roca encara em prenia el meu temps, però en arribar

a la rampa de neu, el Jordi va agafar un ritme constant que em va anar buidant. No s'acabava mai. Assedegat, cansat i amb molt poques forces. El Jordi no s'aturava i jo m'adonava com les meves condicions físiques havien minvat. No tenia esma ni veu per cridar que s'aturés i vaig decidir fer pauses cada cinquanta passes per reposar forces. El Jordi tibava de la corda, però en aquell moment jo ja havia entrat en mode resistència. El pendent va anar reduint-se a l'hora que de mica en mica ens van embolcallar núvols que entraven per l'oest. El temps havia anat canviant sense adonar-nos-en. En ser dalt l'aresta, ens va abraçar una boira poc densa i van aparèixer crestes de roca de poca entitat que vam anar superant pel costat italià.

Poc després del migdia ja caminàvem dins una boira espessa. El terreny era ample i el pendent s'havia moderat. Tenia la sensació que de sobte s'havia acabat la meva sort. Per damunt dels 4.600 m, sense gaire visibilitat, sobre una aresta indefinida, sense traces i el pitjor: amb les forces molt justetes. No tenia clar si el Jordi sabia on era, els diàlegs eren escassíssims. Recordo haver vist a unes desenes de metres a la nostra esquerra el que semblava un peu dret metàl·lic tot recobert de gel amb petites banderes de colors. Li vaig preguntar on érem però o no em va sentir o no tenia la resposta perquè no em va contestar. Jo no tenia clar per on caminava, semblava un llom ample i amb poc pendent, el seguia com un autòmat a la distància que donava la corda. En un cop que s'aturà m'hi vaig acostar. Va treure el mòbil de la butxaca, va obrir el navegador per orientar-se i, sense dir gairebé res, va seguir. Les condicions eren cada cop més adverses, la boira es mantenia molt espessa i, a més, va començar a caure una neu granissada molt fina.

Vaig perdre la noció del temps que va transcórrer, però conservo a la memòria la sorpresa que em va causar la inesperada exclamació del Jordi: «Ja hi som, som dalt del Mont Blanc!»

L'apatia produïda per l'esgotament no em va deixar expressar el que segurament hauria fet qualsevol en el moment d'assolir la fita somiada durant anys, no hi va haver cap salt ni crit d'alegria, però vaig ser conscient del que volia dir aquell cop «som dalt del Mont Blanc». Ja havia fet el Mont Blanc altres vegades, però mai hi havia pujat per l'aresta de la Innominata. Aquell cop ho havíem aconseguit!

*Sense visibilitat dalt del cim del Mont Blanc 4.810 m.
Foto de Jordi Tosas.*

Me'n vaig adonar d'on era, era cert, gairebé no m'ho creia. Per fi havia aconseguit fer la via més buscada. Em vaig espolsar de sobre les meves pròpies boires, la desgana, l'ensopiment, l'esgotament. Se'm va fer un nus a la gola, no podia articular paraules, vaig deixar caure els piolets al terra, em vaig posar les mans a la cara i vaig sanglotar un plor reprimat.

Em vaig acostar al Jordi, el vaig abraçar i vaig deixar anar l'emoció i les llàgrimes.

Molt esgotat, al límit de les meves forces, però molt feliç, havia culminat probablement l'ascensió més perseguida de la meua vida.

Records de la meua ascensió al Mont Blanc per l'aresta de la Innominata, feta el 29 juliol de 2017 amb l'ajut del guia de muntanya i amic Jordi Tosas.

AGRAÏMENTS

Van ser molt cops d'anar-hi amb la il·lusió del «aquest any sí».

Si vaig aconseguir-ho va ser perquè em va acompanyar la sort i sempre vaig comptar amb amics que em van encoratjar a no rendir-me: «la muntanya t'espera al mateix lloc».

Sempre vaig tenir qui em va fer costat. A cada intent, la Roser i el Jordi vivien amb mi l'aventura i, fins aquell dia, a cada renúncia seguia el compromís de tornar-hi l'any següent.

Els restaré sempre agraït.

Nota:

Aquest article és un resum d'un altre més extens i detallat que trobareu al web de la SEAS a la pestanya de Publicacions.

http://www.santjust.org/seas/publicacions/La-meva-ascensio-mes-perseguida_FelipLinares.pdf

ANETO 1961

Joaquim Carbonell Calders

Tot fou, seguint el costum muntanyenc casolà, al mes de juliol. Si fa no fa el dia 18, i queia entremig de setmana en aquell 1961. Aprofitant que era un «pont» ja teníem al magí, de feia temps, que enguany havia de ser l'ANETO (sí, ANETO amb lletra grossa). La gosadia era gairebé un miratge, però el neguit era ferm.

Cinc jornades fet i fet. Sant Just Desvern, Barcelona, Lleida, Graus i Benasc; per a cada vila un mitjà de transport diferent. Sortírem de casa a les 6 del matí, arribàrem a Benasc negra nit, tocades les 9. Tot tancat i barrat, ningú pel carrer, fosc i fanals escadussers. Un sopar lleuger i llit per dormir.

La fita del segon dia era atènyer el refugi de la Renclusa. De matinet un vol pel poble i tot mandrejant camí amunt, sempre pujada. De sobte, seguint la vall que enclaustra el riu Éssera. Més tard, dreturer fins als Banys. Tancats, ni una mala o bona ànima s'hi veia. Sí, un raig d'aigua calenta s'escorria com a testimoni per entre les parets del casalot. Corriol fins al pla de l'Hospital per dinar amb visita i control policial. «¿De donde vienen? ¿a donde van? Documentación!». Encara no fosquejava i ja teníem la llitera assenyalada pel «León del Aneto», Antonio Abadías, el mític guarda del refugi.

Era d'hora, a fora la gola del llop, dins crits i brogit: Aneto! Aneto! Aneto! Així sonava el despertador gutural! Engegàvem el dia de la conquesta del monstre pirinenc. Anem a posar el peus fora de la casa i més crits: *Où allez-vous? Ce n'est pas une promenade.* «El León» ens prenia

Sota: Jaume Solé Grau. Mig: Josep Carbonell Llobet amb la corda creuada al tors. Dalt: Ferran Tost Mariné.
Foto de Joaquim Carbonell Calders.

per incauts francesos mal engiponats; les xiruques i els gaiatos ens delataven i a ell tampoc li feren el pes. Aclarida la nostra procedència, improvisació d'una cordada i quatre bordons, un per cap, i amunt. Passàrem pel portelló de dalt. Amb els ulls esbatanats veiérem una tal immensitat de glacera que ens barrava el pas amb el fil de sender vertiginós que la mig partia. Férem 15 passes sobre el

D'esquerra a dreta: Just Petit Poll, Ferran Tost Mariné, Rosa Carbonell Calders, Montserrat Petit Casanovas i Jaume Solé Grau. No hi apareixen Josep Carbonell Llobet i Joaquim Carbonell Calders. Segurament dalt del port de la Picada. Foto de Joaquim Carbonell Calders

gel (que ben bé podien ser 30 o 40 en realitat. Amb tot, però, ben encordats). Un digué: «això no em fa cap gràcia!» De sobte, com volant, ja érem altre cop dalt del portelló i au, avall va que fa baixada, cap a casa s'ha dit, cap a la Renclusa.

Altre cop de matinet. Renoi quin plaer la muntanya per fer bones dormides! Avall, a veure el Forat d'Aigualluts. Pujada al port de la Picada i altra vegada baixar, però pel cantó aranès, per la canal de Pomeró emboirada. Tot de cop, en descloure's la nuvolada se'ns va obrir la visió, al fons l'esponerosa vall de l'Artiga de Lin amb la seva plana fresca de verdor i més avall les aigües dels Ulls del Joeu i de la font de Gresillum cantant al nostre pas. Les Bordes, abans de ser-hi els pagesos dallant l'herba de prat ja

alta i formosa, farratge per passar l'hivern el bestiar. Sopar i ajocats al llit.

I ja hi som de nou, al clarejar peus a terra i sortir a la carretera per aguaritar l'arribada del primer bus de l'Alsina Graells. Aquesta baluerna, que ben valenta pujà el port de la Bonaigua, ens dugué fins a Sant Just sense marrada, tot fent aturada a migdia a la Pobla de Segur per dinar.

Així finiren aquelles ganes de guanyar l'Aneto, però el sol fet de gaudir de les valls, carenes, rius, boscos, prats i cims que l'envolten superà, amb escreix, el nostre desencís. Alguns no hi pujaren mai tot i un segon intent, el que subscriu el relat una vegada l'agost del 1998 en companyia d'amics de la SEAS.

ACTIVITATS DE LA SEAS DELS MESOS DE NOVEMBRE DE 2020 A GENER DE 2021

Pessebre de la SEAS al tossal de la Baltasana (Muntanyes de Prades)

10/12/2020 - Col·locació del Pessebre al tossal de la Baltasana (1.200,9 m) amb 26 assistents. Excursió circular des de Prades passant la cova del Pere, el coll del Serafi i l'ermita de l'Abellera, dinant al restaurant Fonda Espasa de Prades. A causa de les restriccions anti Covid-19 la sortida va ser d'un sol dia en comptes de dos com era l'habitual. El desplaçament es va fer en cotxes particulars.

Inauguració de la Balconada Fulgenci Baños a can Ginestar

19/12/2020 - Inauguració a can Ginestar de la Balconada Fulgenci Baños, amb parlaments a càrrec de Romi Porredon, presidenta de la SEAS; Jordi Gironès, secretari de la SEAS i Joan Basaganyas, alcalde de Sant Just Desvern. Al mateig acte es va presentar l'exposició sobre el mateix Fulgenci Baños creada pel CIM de l'Ajuntament, la qual ha quedat instal·lada des de gener al vestíbul de l'Ateneu.

Matinal a Can Sadurní, avencs i dolines (Muntanyes d'Ordal)

20/12/2020 - Itinerari circular amb 19 assistents i començament a la masia de can Sadurní, avenc de Can Sadurní, dolina i avencs de les Alzines, barraca d'Ardenya, dolmen d'Ardenya, camí medieval de Vallirana a Begues, avenc Petit de Can Figueres i acabant a la masia de can Sadurní. No es va poder fer la visita guiada a la cova de Can Sadurní.

*Matinal a Can Sadurní, avencs i dolines (Muntanyes d'Ordal).
Esmorzant a l'Avenc gran de les Alzines. Foto d'Albert Cortès.*

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 9 de desembre de 2020

- Altes: cap.
- Baixes: Marta Abelló (818) i Edith Pérez (1032)
- S'ha comprat un nou portàtil amb més prestacions que el que teníem i el seu cost ha estat de 537,98 euros.
- A principis de desembre, s'ha iniciat el cobrament i la gestió de les llicències per al 2021, les quals no han tingut augment en relació a les de l'any passat.
- Durant el mes de novembre s'han hagut de cancel·lar les activitats programades a causa de la Covid-19. Ho han estat la conferència i excursió del cicle «Catalunya dins el món medieval» i la matinal a Rellinars. També s'han cancel·lat la conferència i l'excursió de desembre del nou cicle «Camí del Llobregat».
- Es presenta a la Junta la iniciativa dels qui habitualment munten les actuacions durant les restolines de l'excursió de desembre del Cicle, la qual consisteix en enviar als socis un vídeo amb imatges d'anteriors anys, junt amb un text i un enllaç a un àlbum d'imatges de diversos anys.

Reunió del 8 de febrer de 2021

- Altes: Margarita Massip Ballesté (1194)
- Baixes: Albert Pedreny (840), Enric Curcoll (1040), Josefa Masanés (1186) i Josep Renau (1068)
- A la reunió es comenta que amb tota probabilitat enguany no es farà la Mitja Desvern a la tardor.
- S'obre la possibilitat d'arrencar una Secció Infantil a la tardor ja que hi ha entre 10 i 13 famílies que estan interes-

sades en involucrar-s'hi. Desitgem que aquesta iniciativa acabi concretant-se.

- Marta Serna ja ha enviat a la Federació l'informe anual sobre l'estat del PR-C 164, el manteniment del qual en té cura la SEAS.

- L'enviament d'una felicitació de Nadal als socis ha estat molt ben acollida pels socis que ens ho han fet saber.

- La Federació ha obert la possibilitat que muntanyencs que no formin part d'una entitat existent, pugin obtenir una llicència online a través seu. En aquests casos caldrà que simultàniament es facin socis d'una entitat, com seria la nostra. Veiem bé la iniciativa ja que ens podria comportar alguna alta, que esdevindria nou soci amb la quota que tenim esblerta.

- Finalment, el 19 de desembre es va poder inaugurar a Can Ginestar la Balconada Fulgenci Baños i el gener s'ha instal·lat al vestíbul de l'Ateneu l'exposició sobre el propi Fulgenci Baños.

- La comissió dels cicles ha optat per ajornar el cicle «Camí del Llobregat» fins a la tardor per la impossibilitat de garantir poder fer tant les conferències com les excursions.

- Hi ha comú acord en què seguim rebent des de l'Ajuntament les informacions sobre Collserola d'una manera gens formal ni concisa i sense fer referència a les nostres sol·licituds expressades en diverses reunions conjuntes.

- Per això, s'acorda requerir a l'Ajuntament resposta sobre la sol·licitud que els vam fer referent a la millora del camí d'accés a la Peña del Moro i la situació de la rosa del vents de la SEAS.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 88. No. 353

Taula de redacció — Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia, Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.

Autoedició — Leonci Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions

ÍNDEX

- Portada** — Balconada Fulgenci Baños Rodríguez
- 02** — Calendari
- 03** — 45 anys de conferències i conferenciants, per Jordi Gironès
- 04** — Inauguració a can Ginertar de la Balconada Fulgenci Baños, per Ramon Prat
- 06** — La meva ascensió més perseguida. Una aventura de muntanya, per Felip Linares
- 12** — Aneto 1961, per Joaquim Carbonell
- 14** — Activitats de la SEAS dels mesos de novembre de 2020 a gener de 2021
- 15** — Informació de la SEAS

La Taula de Redacció del Butlletí de la SEAS agraeix l'esforç de tots els socis i simpatitzants que amb els seus articles hi col·laboren de forma altruïsta i desinteressada. Foto de l'última reunió telemàtica mantinguda el 4 de febrer de 2021. D'esquerra a dreta, primera fila: Jordi Gironès, Agustí Revilla i Ferran de la Fuente; segona fila: Leonci Canals, Maria Garcia i Ramon Prat.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824